

Antonín Šavřda
K stému výročí narození
JUDr. Čenka Pinskera

Z Časopisu Rodopisné společnosti československé v Praze,
roč. XVII-XVIII, 1945-1946 (vyd. 1947) č. 1-4, s. 42-49.

Rodina Pinskerů, snad z Volar, byla nejméně po tři generace usdlá v Netolicích v jižních Čechách, kde praděd Dr. Čenka Pinskera byl obchodníkem, děd Václav Pinsker byl mistrem mydlářským. Měl dva syny a tři dcery. Syn Jan studoval, syn Bedřich ujal se rodinného majetku, tři dcery se provdaly za místní řemeslníky. Rodina Pinskerova měla v Netolicích blízké vztahy příbuzenské i k rodině Kudrnově, která dala Netolicům dvě generace výborných lékařů a právníků, z nichž jeden byl po celá desetiletí starostou města, k rodině rytířů Guolfingerů ze Steinsbergu (dvakrát spřízněné), která měla několik vynikajících členů rodu, kněží a herců.

Syn Jan Pinsker po odbytých studiích věnoval se dráze soudcovské, v níž při tehdejších poměrech těžce se probíjával. Byl překládán, jak bylo tehdy zvykem, z jednoho působiště do druhého s malým platem a s pomalým a nedostačným postupem. Působil v Českých Budějovicích, v Lomnici nad Lužnicí, dvakrát v Mladé Vožici (poprvé r. 1846), v Mirovicích, v Blatné, pak delší dobu v Budyni nad Ohří, v Rakovníku a konečně ve Strakonici, kde rodina dožila, pomřela a byla pochována.

Manželka Jana Pinskra dlouhá léta churavěla, ale dala mu čtyři děti. Třetím dítětem byl **Čeněk Pinsker**,¹ který se narodil v Lomnici nad Lužnicí 21. března 1846, když tu jeho otec byl soudním auskultantem. Čeněk Pinsker vychodil obecnou školu v Rakovníku, na jehož krásu rád vzpomínal. V jedenácti letech byl dán na studie na státní gymnasium v Žatci, snad pro blízkost, snad pro menší vydání, jistě ale proto, aby se naučil němčině. V městě bylo tehdy ještě mnoho památek na starý český a husitský Žatec. Na městské bráně, nyní již zbořeně, byl nápis: „Tenkrát Němec Čechu přeje, když se had na ledu hřeje.“ To bylo ještě roku 1857. Na gymnasiu vyučovali profesori Schrutek, Quadrat, Kaiser, Hanak, Gebauer a češtině E. Kaberle. Roku 1861 byl Jan Pinsker, otec Čenkův, přeložen jako sudí do Strakonice a proto r. 1862 přestoupil Čeněk na gymnasium v Písku, tehdy také ještě německé a teprve r. 1863 počestně. V roce 1864 maturoval a na vysvědčení jsou podepsáni profesori Doc. Bauer, Šebek, J. Zahradník, Myška, Babánek a Doc. Bažant.

Po skončených gymnasijských studiích odešel Čeněk Pinsker po přání otcově na pražskou universitu, tehdy ještě nerozdělenou, aby tu studoval práva. Přednášeli profesori Schulte, Habietinek (potomní ministr za éry Hohenwartovy), Chlupp von Chlonau a Schier, z Čechů Randa (také ministr za Taaffeu) a historik Tomek. Poslední dva semestry práv studoval Čeněk Pinsker na Jagelonské universitě v Krakově (tehdy rovněž německé), kde r. 1870 byl promován doktorem práv.

V letech 1870-1871 byl právním praktikantem u c. k. zemského soudu v Praze, načež, po nedlouhém váhání se rozhodl pro svobodnější povolání - advokacii. Byl koncipientem u advokátů Dr. Emingra a Dr. Lichtensterna. 26. března 1878 složil advokátní zkoušku a 1. dubna téhož roku převzal advokátní kancelář po Dr. Tanglovi ve Voticích v jižních Čechách. Malebně položené Votice, druhdy zboží pánů z Otic, Kaplířů ze Sulevic, z Vrtby a Vratislavů z Mitrovic, slyšely tím, že v tehdejších dobách tu žilo 786 Židů mezi 2. 700 usdlíky vůbec (*pohlednice je z r. 1907, ilustr. red.*).

28. srpna 1878 se Dr. Čeněk Pinsker v kostele u sv. Jindřicha v Praze oženil s Marií Luisou Trögerovou z Karlových Varů, která se pak dožila vysokého věku. Usídlili se v starodávném krásném lékárnickém domě na náměstí

ve Voticích, v prvním patře, kde byla i advokátní kancelář a žili zde šťastný a klidný život. Zde se jim 3. května 1881 narodila jediná dcera Luisa, která se po absolvování vyšší dívčí školy v Praze za působení ředitele Dr. Viléma Gablera vdala 31. srpna 1901 za JUDr. Jana Náhlovského, pozdějšího ministerského radu Státního úřadu statistického v Praze.

JUDr. Čeněk Pinsker byl ve Voticích jediným advokátem, měl značnou praxi, jezdil pravidelně týdně k soudním rokům do Mladé Vožice, Sedlce na dráze Wilsonově a do Sedlčan a proto zaměstnával i koncipienty. Všechna tato pilná činnost nestačila však vyplnit a uspokojit jeho duši.

¹ Životopisný náčrt Ant. Šavřdy z Votic, který jako krajan a státní úředník znal Dr. Č. Pinskra osobně, vznikl asi před osmi lety [tj. v roce 1938, pozn. red.] na popud řed. Dr. Antonína Markuse za vřídlné pomoci dcery Pinskerovy pí. Luisy Náhlovské. Článek Šavřdův zde doplnil prof. František Navrátil vývodem Pinskerovým a bibliografií jeho spisů. Paní Luisa Náhlovská pracuje od r. 1941 na vzpomínkách, které by zachovaly památku na otcovu osobnost.

Miloval české dějiny a české právo rodinné a tak všechn svůj volný čas věnoval jim, hlavně době Husově, válkám husitským, koncilu kostnickému, Janu Žižkovi a jeho nadání válečnickému, bitvě na Bílé hoře a jejím následkům pro český národ, dějinám konfiskací. Tenkrát začínal studovat soustavně České zemské desky, celé je probádal a pro sebe zkatalogisoval. Uměl číst všechny staré i nečitelné zápisy, znal všechny staré matriky v širém votickém okolí, ofotografoval všechny staré památky Voticka v jeho kostelích, umělecká díla, náhrobní kameny české šlechty, sbíral staré památnosti a posílal je do musea království českého.

Všechny tyto záliby vedly ho ke genealogii. Důkladným studiem osvojil si velkou znalost nejen v otázkách praktických, sporných a soudních, nýbrž i v otázkách ryze vědeckých. Napsal několik studií, k nimž byl přiveden tím, že prakticky provedl důkazy o nepřetržitosti šlechtictví v rodech Zapských ze Zap, Veseckých z Vesce, Jenšíků z Ježova, Trmalů z Toušic, Růžků z Rovného, jakož i pána Jana Tunkla, svobodného a korouhevnického pána ze Zábřehu a Brnička. Většinu těchto prací konal jen ze záliby, zkoumaje staré matriky a desky zemské ve volných dnech a v soudních prázdninách. Byla to práce téměř nehonoraná a konaná kromě rodu Zapských pro lidi skoro nemajetné, jejichž dětem však byly umožněny studie na různá šlechtická stipendia, např. nadace hraběte Straky z Nedabylic. Také se mu v roce 1896 podařila obnova staročeského šlechtictví slavnému profesoru chemie v Bonnu Dr. Augustu Kekulovi ze Stradonic. Seznámení s profesorem Dr. Aug. Kekulem ze Stradonic a jeho synem Štěpánem Kekulem ze Stradonic, císařským německým komořím, přivedlo Dr. Pinskeru ke studiu sporu o následovnictví v německém knížectví Lippe. V rozsáhlé studii „Der Lippische Schiedspruch 1898“ vyvrátil názory říšského soudu v Lipsku a dal nepřímý podnět k revisi procesu o tomto následovnictví.

Trvalou zásluhu získal si Dr. Pinsker ve věci zásadní: prováděje důkazy o nepřetržitosti šlechtictví vůči ministerstvu vnitra ve Vídni, dosáhl proti němu rozhodnutí říšského soudu ve Vídni, že v navracování starého šlechtictví žijícím rodinám nemůže být překážkou, jestliže některý předek se účastnil českého povstání v roce 1620. Tato záminka padla. Dr. Pinskerovi náleží též zásluha, že za ministra Dr. Körbra byl odhalen velký podvod s výrobou nové šlechty na základě falešných rodokmenů, jehož obětí se stal nejen vedoucí úředník ministerstva vnitra, nýbrž i několik řemeslných falšovatelů v Praze i dlouhá řada jejich klientů. Pověstný proces s nimi se konal r. 1904. Dr. Pinsker zamýšlel napsati ještě dvě velké práce: „České právo svěřenské“ a „Genealogie“. Obojí však zůstalo nedokončeno pro předčasnou smrt.

Dr. Pinsker miloval velice českou historii. 14. června 1898 jsem (*roz. A. Šavrda, pozn. red.*) na požádání městské rady a jednoty Sokol ve Voticích přednášel „O Palackém, otci národa“ na paměť 100 let od jeho narození. Přednášce byl přítomen také Dr. Pinsker. Po přednášce mi gratuloval: „Mluvil jste pěkně a výstižně, ale na něco jste zapomněl, vytknouti totiž našim četným žijícím historikům, že nikdo z nich se neodhodlal, aby Palackého dějiny našeho národa soustavně dokončil ...“ Studium šlechtictví a fideikomisů vedlo Pinskeru ke studiu „Zádruh“, zajímali ho svobodníci a vše, co souviselo se starým českým rodinným právem. Bohužel, tyto vědomosti vzal s sebou do hrobu.

Blížkost Votic k bojišti u Jankova dala podnět k jeho spisku „Bitva u Jankova“. Dr. Pinsker srovnal a uvedl v soulad mnohde si odporující prameny: zprávy vojevůdců císařských a švédských, starých katastrálních map a skutečné krajiny. V bitvě, jak známo, zvítězil švédský vojevůdce Torstenson nad císařským vojevůdcem Hatzfeldem. Švédskému levému křídlu velel Robert Douglas. Tento generál. potomek staré skotské šlechty, která v mnoha generacích bojovala proti Angličanům, vystěhoval se do Švédska a byl v 32. roce svého věku švédským králem Gustavem Adolfem povýšen na generálmajora (r. 1643). Robert Douglas se v této bitvě vyznamenal: seřadiv v rozhodující chvíli tři švadrony jízdy v jedinou, vrhl se na císařskou pěchotu a porubav ji. rozhodujícím způsobem k švédskému vítězství přispěl. Potomek tohoto Roberta Douglase - Archibald hrabě Douglas, švédský generál, přijel roku 1938 v průvodu úředníka švédského vyslanectví a dvou československých důstojníků do Votic a po informacích odjel na bojiště u Jankova, aby osobně shlédl místa, kde jeho slavný předek vítězně bojoval. S dcerou Dr. Pinskeru vešel pak v písemný styk, týkající se spisku citovaného.

V rukopise zůstala poslední Pinskerova historicko-právní práce „Jan Hus před koncilem kostnickým“. Napsal též povídku „Úředník“ (v Besedách času, 1897). Byly to vzpomínky na život otce Jana Pinskeru. V rukopise uchovávalo se velké hrdinské epos z doby pobělohorské „Bořek“ a řádka lyrických jemných básní o zenitu života. Do němčiny mistrně přeložil některé verše Nerudovy, Macharovy a Bezručovy.

Dr. Čeněk Pinsker byl členem městské rady, okresního zastupitelstva a ředitelství městské spořitelny ve Voticích, založil zde Odbor národní jednoty pošumavské a roku 1886 Spolek obecná knihovna ve Voticích, věnovav mu množství knih ze své bohaté knihovny. R. 1923 přeměněn byl tento Spolek na Obecní knihovnu, která dnes čítá více než 15.000 svazků. Dr. Pinsker byl r. 1892 spoluzakladatelem jednoty Sokol ve Voticích a byl zvolen prvním starostou jednoty. Politicky se hlásil nejprve k Staročechům, od vzniku realismu, sporů rukopisných a bojů o Hálka hlásil se ke straně realistické a k stoupencům Dr. T. G. Masaryka.

Za zmínku stojí, že německý velkostatkář August z Doerrů ve Smilkově, který se zabýval amatérsky bádáním o české šlechtě, v čemž mu pomáhal vedle prof. Sedláčka archivář P. F. Teplý, vyžadoval si často pomoc Pinskerovu. Dr. Pinsker byl člověk neúporně píl. kromě své mateřštiny ovládal němčinu mistrně, latinu a staročestinu a naučil se za studií v Krakově i výborně polsky. Ve Voticích pak jako samouk naučil se francouzštině natolik, že čítal Musseta, Bérangera, Huga i George Sandovou v originálech a mnohé znal nazpaměť.

V naší literatuře nejvíce si cenil Nerudu a jeho Zpěvy páteční, Máchův Máj, Hálkovy písně a Pohádky z naší vesnice (s Hálkem a jeho svakem Horáčkem byli přáteli), Macharův Výlet na Krym a verše Bezručovy. Výborně znal též literaturu německou, z níž dovedl citovat mnohé verše Goethovy, Schillerovy a zvláště básně Heineho a Geibela. Z cizích básníků miloval Adama Mickiewicze a jeho Pana Tadeusze, Konrada Wallenroda, znělky znal skoro celé z paměti. V mládí, jako mnozí jiní, skládal verše lyrické.

Roku 1908, po třicetiletém pobytu ve Voticích, přestěhoval se do Prahy z tohoto krásného města, kde prožil šťastná a spokojená léta, kde znal historii zámků, hradů, zřícenin, měst, vesnic a celého kraje, kde miloval lesy, hory a rybníky (obávaje se totiž své krevnatosti a tělesné otylosti, konal každodenně časně ráno dlouhé až dvouhodinové procházky do okolí) a celý Podblanický kraj i jeho dobrý, ale chudý lid, s nímž vždy v míru žil, urovnáváje jako advokát spory mezi stranami, bez ohledu na své finanční zájmy. Odešel k pramenům svých prací, k zemským deskám a universitním i musejním knihovnám, kde hodlal dopsati „České svěřenské právo“ a „Genealogii“ a pracoval na velkých svěřenských sporech hrabat Pálffyů a Herbersteinů, jež mu byly svěřeny.

Dr. Čeněk Pinsker byl postavy vysoké, rozložitě, nosil rusý, prořídly plnovous, byl přísný abstinents a nekuřák. Celý jeho život byl šťastný, plný práce a radosti z ní. Sám dovedl z každého všedního dne udělati den sváteční. Byl povahy laskavé, skromné a přece sebevědomé. Poslední léta jeho života přinesla mu splnění všeho, čeho si kdy přál. Mohl se v klidu oddati té práci, která jej těšila. Jeho knihy byly uznávány, jeho úsudek v genealogii a v právu historickém byl autoritativní. Spory svěřenské, které vedl, vyhrával, neboť ani jako advokát nevedl sporu, o němž by nebyl přesvědčen, že je spravedlivý. Řídil se heslem „Ius et veritate defendo“. Byl demokratem z přesvědčení, důvěřoval lidem a miloval lidství.

Dr. Čenek Pinsker se rozstolal dne 8. května 1913 kornatěním tepen a zemřel tiše 29. června 1913 po pětiletém pobytu v Praze v 67 letech. Byl zpopelněn v Drážďanech 3. července 1913. Knihovnu Dr. Čenka Pinskera, sestávající z 3.000 svazků, namnoze prvotisků, unikátů a vzácných tisků, které nadšeně a s obětavostí sbíral po celý život ve všech koutech Evropy, darovala rodina, k uctění jeho památky, Národnímu museu v Praze.

Bibliografie prací Dr. Čenka Pinskera (sestavil PhDr. František Navrátil)

1. Studijní nadání v království Českém. Čas, 1896, číslo 2 a 4.
2. O důkazech filiačních a ztrátě šlechtictví v Čechách. Právník, 1896 (28 s.).
3. Husova pře v Kostnici. Čas, 1896.
4. Liběchov. Čas, 1896, č. 37.
5. Úředník. Ze vzpomínek právníkových. Čas. Beletristická příloha, 1897, č. 21, 22 a 24.
6. Der Lippische Schiedsspruch. Politik, pak zvl. otisk Řivnáč, Prag 1898 (82 s.).
7. Několik poznámek o služebnostech myslivosti. Právník, 1898.
8. Český panský stav a říšské hrabství. Právník, č. 38 a samostatně u Grégra v Praze, 1899 (47 s.).
9. Der Lippische Schiedsspruch. Eine Antwort an Prof. Dr. Paul Schön. Abdruck aus Nr. 143 der Lippischen Tages - Zeitung in Detmold v. 21. Juni 1899.
10. Bitva u Lipan. Čas, 1899, č. 41-45.
11. O vydržení a promlčení šlechtictví v Čechách. Právník, 1899, pak sam. u Grégra v Praze, 1900 (21 s.).
12. K otázce o společenstvech honebních. Právník, 1900.
13. Die Succession in die gräfl. Kaunicz'sche Fideikommissherrschaft Jaroměřic. 1900 (76 s.).
14. O sňatku následníka trůnu. Čas, 1900, č. 66-67.
15. Bitva u Lipan. Replika Hanuši Kuffnerovi. Čas, 1900, č. 107-109.
16. O várečných měšťanstvech. Právník, 1901 (32 s.).
17. Bitva u Jankova 6. března 1645. Věstník Královské české společnosti nauk, 1901.
18. Die staatsrechtliche Stellung des italienischen Adels in Böhmen und die Succession in das gräfliche Netolický'sche Fideicommiss Kost. 1900 (72 s.).
19. Pan Antonín svob. pán Šlechta ze Všehrd a jeho odpůrci. Čas, 1901, č. 314.
20. Předkové pana Antonína Petra „svobodného pána“ Šlechty Všehrdského ze Všehrd. Genealogicko-kritická studie. Čas. 1902, č. 87, 90-93, 96-98.
21. Der Adelschwindel. Politik, 1902, č. 294.
22. Ueber Adelsanerkennungen. Politik, 1902, č. 319, 320.
23. Ein Adels-Verein. Politik, 1903, č. 77.
24. Bitva u Lipan. Rozbor postupu bitvy. Věstník Královské české společnosti nauk, XVI, 1903, 40 s., odpověď na Kuffnerův článek v Čas. Čes. Musea, 1900.
25. K dějinám svěřenským. Právník, XLIII, 1904, s. 29-34.
26. České zřízení rodové. Kapitola z práva svěřenského. Právnícké rozhledy, příloha ročníku VIII, 1907, 18 s. (Ref. J. Kapras: Právník, 1907, s. 436-438). Otisk Čas, 1907, č. 267.
27. Spor o svěřenství hořovické. Právnícké rozhledy, 1908, č. 5.
28. Šlechtictví velechrámů a kapitul chrámových v Čechách. Právnícké rozhledy, X, 1909, s. 215-217, 229-231, 237-240, 248-250.
29. Prof. Dr. Bohuslav Raýman a jeho učitel prof. Dr. Bedřich August Kekule ze Stradonic. Čas, 1911, č. 141.
30. O stáří Jana Žižky z Trocnova. Čas, 1911, č. 18-20. Replika prof. J. Šustovi, Čas 1911, č. 123-165. Pak samostatně v Knihovničce Času, č. 61, Praha 1912 (90 s.).
31. Der Kampf um das Fideikommiss Jaromeric und die gefälschte Ahnenprobe des Grafen Rudolf von Wrba-Freudenthal. Genealogisch-kritische Erwiderung. (Tištěno jako rukopis) 1912 (121 s.).
32. Petr Bezruč, J. S. Machar, Jan Neruda. Překlady básní do němčiny. Union, prosinec 1913.

Vývod z osmi předků Dr. Čenka Pinskera

I.

1. Vincenc (Čeněk) Josef Václav Pinsker, zemský advokát ve Voticích v letech 1878-1908, *21. 3. 1846 Lomnice nad Lužnicí č. 133, † 29. 6. 1913 Praha VII. č. 1909, oo 28. 8. 1878 v Praze u sv. Jindřicha. Choť: Marie Luisa Trögrova z Karlových varů *31. 10. 1858, na podzim 1947 (v době expedice tohoto čtyřčísla Časopisu RŠČ) dožije se 89 let v Praze. Jediná dcera Luisa *3. 5. 1881 Votice, oo 31. 8. 1901 Praha I. za JUDr. Jana Náhlovského (*29. 4. 1876 v Jaroměři).

II.

2. Jan Pinsker, soudní rada *14. 5. 1809 Netolice č. 53, † 27. 10. 1875 Strakonice, oo 12. 6. 1842 Netolice, v kapli na Kratochvíli.
3. Eleonora Gaube *23. 8. 1812 Netolice, † 17. 10. 1871 Strakonice.

III.

4. Václav Pinsker, mydlář a měšťan v Netolicích č. 53, *10. 9. 1771 Netolice, † 5. 3. 1849 Netolice č. 53, oo 27. 1. 1807 Elhenice [tj. Lhenice, pozdější politický okres Prachatice]
5. Marie Anna Gregorova z Elhenic, panství Netolice, *24. 6. 1788 Elhenice, † 5. 5. 1856 Netolice.
6. Josef Gaube, knižecí schwarzenberský obroční v Netolicích č. 1, *4. 5. 1788 Č. Krumlov, † 25. 8. 1846 Netolice, oo 30. 10. 1808 Netolice
7. Terezie Guolfingerová ze Steinsbergu, Netolice č. 1, *17. 2. 1784 Netolice č. 89, † 29. 8. 1851 Netolice.

IV.

8. Augustin Pinsker, měšťan a obchodník, *4. 8. 1740 Volary, † 19. 7. 1811 Netolice (syn Jana Pinskera *2. 7. 1706 ve Volarech, † 1770), oo 3. 11. 1867 Netolice
9. Suzana Pakostová *8. 7. 1844 Netolice, (dcera Jana Pakosty a Žofie roz. Prayerové), † 19. 4. 1807 Netolice.
10. Jan Gregora, švec v Elhenicích č. 132,
11. Dorota Kudrnová z Netolic č. 1.
12. Josef Gaube, zámecký schwarzenberský lékárník v Českém Krumlově,
13. Františka.
14. Václav Guolfinger ze Steinsbergu, Netolice č. 14, *21. 2. 1743 Hermansschlag u Kaplice, † 14. 5. 1798 Netolice, oo 28. 7. 1778 Netolice,
15. Anna Švihova z Netolic č. 27, *26. 7. 1759 Netolice, † 7. 4. 1832.

Sourozenci soudního rady Jana Pinskera (1809 - 1875, generace II., č. 2):

Bedřich Pinsker, pekař a majitel realit, oo s Josefou Lešetickou,
Marie Pinskerová *5. 4. 1811 Netolice, oo 12. 9. 1833 s pekařem Vojtěchem Michálkem,
Aloisie Pinskerová, oo 21. 11. 1837 v Netolicích za koželuha či hostinského Jos. Lešetického
a Susana Pinskerová, oo za truhláře Strabgera.

Sourozenci zemského advokáta JUDr. Vincence J. V. Pinskera (1846 - 1913, generace I., č. 1):

Arnoštka Pinskerová, *1843 České Budějovice, † 1866 Strakonice,
Eleonora Pinskerová, *4. 2. 1844 České Budějovice, † 13. 12. 1919 v Chlumci u Sedlčan, oo 25. 2. 1867 ve Strakonických
za Šebestiana Kresla-Weidla, voskaře, pak solicitátora (*3. 8. 1837, † 13. 6. 1915 Chlumec u Sedlčan).
Terezie Pinskerová, *1851 Budyně nad Ohří, † 1869 Strakonice.

Nekrology Dr. Čenka Pinskera: Jihočeský obzor 4. 7. 1913, Český časopis historický 1913 s. 393,
Čas 30. 6. 1913 s. 177, Jiskra 1913 č. 29, Přehled, 1913, č. 475.

Sestavil PhDr. František Navrátil, Praha 1946

- o- o-o -

Osobní fond Čenka Pinskera v Archivu Národního muzea

Číslo fondu/sbírky: 285. Název fondu/sbírky: PINSKER Čeněk. Datace: 1534 - 1913

Původce: PINSKER Čeněk (21.3.1846-29.6.1913) advokát, genealog Po právních studiích se usadil jako advokát ve Votici. Celý život se věnoval heraldice a genealogii, jako znalec přijímal i právní spory různých šlechtických rodů. Publikoval řadu genealogických studií a článků. Následuje popis fondu.

V materiálu jsou některé Pinskerovy osobní doklady, písemnosti o jeho úmrtí a pozůstalosti, dále materiály jeho osobních sporů a písemnosti z činnosti jeho advokátní kanceláře. Z vlastních Pinskerových prací jsou v pozůstalosti drobné články, rukopisy a tisky na různá témata, několik tištěných prací, přípravný materiál. V pozůstalosti je i bohatý faktografický materiál k dějinám asi 80 českých šlechtických rodů (křestní a oddací listy, výpisy z archivů, poznámky, korespondence k dějinám rodů, materiály ke sporům, výpisy z matrik. K ilustračním materiálům patří fotografie rodinné, deskové negativy. Je zde též uložen rukopis krejčovských mistrovských register města Votic 1677 a několik starých tisků (Moravské zemské zřízení 1714, český apelační řád 1712, titulář stavů 1534, stavovská konfederace 1619, formulář a titulář 1556, bavorský Wappenkalender 1820).

Metráž (bm): Nezpracováno 0, zpracováno 2.42, inventarizováno 2.42. Jazyk: čeština, němčina.

Tématické skupiny: Osobní fondy. Odkaz: <http://badatelna.eu/fond/163014/#sthash.fnxJN5VZ.dpuf>

Archiv Národního muzea, Na Zátorách 6, 170 00 Praha 7 – Holešovice - <http://www.nm.cz/hm/archiv.htm>

Čeněk Pinsker (*21. 3. 1846 v Lomnici n. Lužnicí, † 29. 6. 1913 v Praze) a jeho knižní sbírka v databázi PROVENIO Knihovny Národního muzea na <http://opac.nm.cz/authorities/42511>.